

Valo voittaa pimeyden

Gnostilaisessa yhteisössämme joulukuun teemana on ”Valo voittaa pimeyden”.

Vajaan viikon kuluttua on talvipäivänseisaus, jonka jälkeen päivä alkaa pidentyä. Joulun aikaan valon sanotaan jo voittaneen pimeyden. Ulkona vallitsee silti vielä talvinen pimeys ja kylmyys. Illalla tuntuu hyvältä sytyttää tuli kynttilään tai takkaan. Tulen äärellä ulkona käyvä viima ja tuisku unohtuvat. Samoin voimme menetellä henkisen vilun ja viiman riepotellessa mieltämme. Silloin tuntuu hyvältä, kun luomme katseemme sisimmässämme hehkuvaan jumalallisen valon kipinään, joka kynttilän tavoin valaisee sisäisen pyhäkköömme.

Ihminen on pohjimmaltaan henkinen olento. Tai voisi olla, jos malttaisi kuunnella sydäntään ja aistia sisäisen valonsa hehkun. Henkiselle ihmiselle tämä vuoden pimein aika on oivallista aikaa hiljaiselle itsetutkistelulle, mietiskelylle ja rukoukselle. Kaikenlainen materiaallinen valmistautuminen joulukuun tuntuu silloin etäiseltä ja tarpeettomalta.

Kun puhumme valosta, on hyvä tiedostaa myös, mitä valo ja pimeys ovat. Sanakirja määrittelee valon ensisijaisesti näköaistilla havaittavaksi sähkömagneettiseksi säteilyksi, mutta tuntee myös vertauskuvallisia ilmaisuja, kuten tiedon valo tai toivon valo, joka joskus on vain toivon kipinä. Me ymmärrämme lisäksi valon tarkoittavan sitä jumalallista valoa, joka elävöittää koko luomakunnan.

Pimeyden sanakirja määrittelee valon puutteeksi, mutta tuntee myös vertauskuvallisen ilmaisun pimeydestä tiedon puutteena. Pimeydellä tarkoitetaan myös vertauskuvaa, joka viittaa pahuuteen. Pahuus puolestaan on ihmiseltä puuttuvaa tietoa hyvyydestä ja ihmisen etääntymistä hyvyyden lähteestä, Jumalasta.

Meille gnostilaisille Jumala on hyvyyden ja rakkauden lähde. Jumalan rakkaus on loputon ja rakkauden valo virtaa alati kaikkiin niihin ihmisiin, jotka ovat avanneet sydämensä ikkunan ja sallivat valon päästä sisäiseen pyhäkköönsä. Siksi jokaisessa ihmissielussa rakkaus lisää vähitellen hyvyyttä niin, että jokaisella sielulla on lopulta mahdollisuus täydellistyä hyvyydessä.

Jokaisen ihmisen sisimmässä kamppailevat valo ja pimeys. Kun siis sanomme, että valo voittaa pimeyden, niin voisimme yhtä hyvin sanoa, että hyvyys voittaa pahuuden, tai että rehellisyys voittaa epärehellisyyden, suopeus itsekkyyden, suvaitsevaisuus suvaitsemattomuuden ja viisaus tietämättömyyden.

Valo on voittanut pimeyden, kun ihmiset ovat rehellisiä: pysyvät totuudessa eivätkä valehtele, pitävät lupauksensa eivätkä petä.

Valo on voittanut pimeyden toisen kerran, kun ihmiset osoittavat suopeutta toisiaan kohtaan: ojentavat kätensä antaakseen eivätkä ottaakseen, auttavat vähäosaisia eivätkä ylenkatso, välittävät toisistaan eivätkä ole itsekkäitä, ovat vaatimattomia eivätkä ylpeile, tyytyvät kohtuuteen eivätkä ahnehdi.

Valo on voittanut pimeyden kolmannen kerran, kun ihmiset ovat suvaitsevaisia: elävät sovinnossa eivätkä riitele, antavat anteeksi eivätkä kosta, katsovat toisiaan lempeästi eivätkä vihan tunteella, kohottavat kätensä tervehtiäkseen eivätkä lyödäkseen, ratkaisevat kiistansa viisaudella eivätkä voimalla, hyväksyvät erilaisuuden eivätkä syrji, sietävät toistensa mielipiteitä eivätkä vainoa.

Kamppailu pimeyttä vastaan ei kuitenkaan ratkea edellä kuvailemillani kolmella voitolla. Kolme erää saattaa riittää painiottelussa, mutta kamppailussa pimeyttä vastaan eriä voi olla kymmeniä. Vastustaja on uupumaton ja sillä on monta muotoa.

Sitkein vastustaja löytyy omista paheistamme: luonteemme heikkouksista ja lihamme himoista. Pimeyttä ovat riippuvuudet niin nautintoaineista kuin huonoista tavoistakin. Uskomme valon kykenevän lopulta lannistamaan nekin.

Mitenkä näin ristiriitaiset ja ahdistavat ajatukset sopivat yhteen Valon juhlan sanoman kanssa? Eivät ne sovikaan. Olisi toki mukavaa ummistaa silmänsä maailmassa vallitsevalta pahuudelta ja pimeydeltä sekä omilta paheiltamme. Olisi mukavaa tuudittautua Valon juhlan auvoiseen tunnelmaan ja asettua vain lepäämään pehmeälle vuoteelle. Se ei kuitenkaan onnistu silloin, jos sisällämme käy myrsky ja viima. Kun jokin vaivaa mieltämme, sisäinen rauha on kateissa.

Palaan alun teemaan, jossa sanoin, että henkisen vilun ja viiman riepotellessa mieltämme saavutamme rauhan, kun luomme katseemme sisällämme hehkuvaan jumalallisen valon kipinään, joka kynttilän tavoin valaisee sisäisen pyhäkköömme. Vain tätä kautta saavutamme Valon juhlan tunnelman. Siihen tunnelmaan kuuluu mielen rauha ja rukous sekä myös anteeksianto. Valon avulla saamme voimia, pystymme antamaan anteeksi itsellemme ja tekemään parannuksen.

Tähän loppuun sopii hyvin lainaus Paulo Coelho'n kirjasta ”Valon soturin käsikirja”:

”Valon Soturi mietiskelee.

Hän istahtaa telttansa rauhalliseen soppeen ja antautuu jumalallisen valon johdateltavaksi. Niin tehdessään hän yrittää pyyhkiä mielestään kaikki ajatukset, hän hylkää nautintojen, haasteiden ja kaiken uuden etsinnän - ja antaa kykyjensä ja voimiensa tulla esiin.

Vaikkei hän heti näekään, nuo kyvyt ja voimat alkavat vallata hänen elämänsä ja vaikuttaa hänen arkeensa.

Mietiskellessään Soturi ei ole Soturi vaan Maailman Sielun kipinä. Nuo hetket auttavat häntä ymmärtämään omat velvollisuutensa ja toimimaan sen mukaisesti.

Valon Soturi tietää, että hänen sydämensä hiljaisuudessa on järjestys, joka ohjaa häntä.”

Emme siis voita pimeyttä ihmisen voimin, vaan Jumalan avulla. Pimeys kaikkoo, kun me tulemme valon lapsiksi. Silloin saavutamme myös tiedon valon – gnosiksen. Se on tietoisuutta sielumme taivaallisesta alkuperästä. Silloin henki ja viisaus hallitsee mieltä ja mieli hallitsee ruumista.

Toivotan meille kaikille siunauksellista Valon juhlaa.